

MET ARGUSOGEN

Het is altijd leuk om de Argus ("de stem van de sprakeloze wilde dieren") weer eens goed uit te spellen. Een naam die je daar iedere keer bij tegenkomt is die van Harm Niesen. Hij was lang voorzitter van Stichting De Fauna-bescherming, voorheen Stichting Kritisch Fauna-beheer. Die laatste naam beviel me overigens beter. Ik heb alle Argussen nog sinds ik lid werd (3^e jaargang, 1978), wat me de gelegenheid gaf het mo-

FOTO: A. LENDERS

ment van de naamsverandering even terug te zoeken. De stapel viel om bij het eerste nummer van 2008 en dat viel weer op door 'de Snotpierik', een column geschreven door Harm Niesen, waarin hij voor de zoveelste maal een pleidooi houdt voor Kamerleden met écht kennis van zaken. Zijn aanklacht is in dat nummer helemaal op de vrouw gespeeld en dé voorvechtster van de jacht in de Tweede Kamer moet het zwaar ontgelden. Ik voel ook nu nog steeds in hart en nieren met hem mee, maar kan me toch niet aan de indruk onttrekken dat hier een verbitterd man aan het woord is, die zelfs naar zijn prille kinderjaren teruggrijpt om zijn afschuw over het jachtbeleid kenbaar te maken.

Het taalgebruik is weinig genuanceerd en kenmerkend voor de meeste bijdragen in de Argus toentertijd. De teksten lieten weinig te raden over en waarschijnlijk smulde elke abonnee van het gebezigde cynisme. Opmerkelijk genoeg is datzelfde taalgebruik inmiddels door de huidige politici van zowel links als rechts als conversatiestandaard overgenomen. Overigens betrap ik mezelf, ook nu nog, regelmatig op een glimlach als de zoveelste misser van jager of politicus uitvoerig wordt geanalyseerd om vervolgens met persoon en al de grond in gestampt te worden.

In het tweede nummer van 2008 is een verslag van de jaarvergadering opgenomen. Het jaar 2007 werd gekenmerkt door tal van misstanden die achtereenvolgens de revue passeren, wat het geheel de indruk geeft van aanhoudende kommer en kwel. Het artikel geeft daarnaast met enkele foto's inzicht in de ledensamenstelling van De Faunabescherming. Wat opvalt is het hoge gehalte aan grijze koppen. Wat dat betreft is er in de hele natuurbescherming sinds die tijd niet veel veranderd. De enige positieve opmerking vanuit de zaal, namelijk dat er ook goede boeren zijn, wordt door de voorzitter afgekap met de woorden dat boeren zich moeten bezighouden met din-

gen waar ze goed in zijn, namelijk voedselproductie. Over genuanceerdheid gesproken.

We zijn inmiddels bijna tien jaar verder. Wat in 2008 actueel was, is dat nog steeds. Sommige jagers knallen er ook nu nog onbeheersbaar in onwetendheid op los, de boeren houden zich nog steeds bezig met voedselproductie en de meesten doen dat uiteraard voor persoonlijk gewin. Maar de visie van toen

verlangt echt bijstelling. Dat begrijpt Harm ook wel.

Harms bijdrage in het laatste nummer over de nieuwe Wet natuurbescherming wekt evenwel niet de indruk dat hij inmiddels achter de geraniums zit. Het is inderdaad zoals hij stelt: De Argus-lezers hoeven niet nogmaals overtuigd te worden van KJV-kul zoals jagen-de vrouwen en eerlijk vlees. De nieuwe wet is geen stap voorwaarts, maar getuigt van een toenemende politieke desinteresse. Het gegeven dat de nationale overheid alle verantwoordelijkheid voor flora en fauna naar de provincies afschuift, geeft nog lang niet de overtuiging dat er bij die overheden meer draagvlak aanwezig is voor goed natuurbesluit.

Naar een ethisch en wetenschappelijk verantwoord faunabeheer was de lijfspreuk van de Stichting zo'n 40 jaar geleden. Van verantwoorde keuzes is helaas nog steeds geen sprake. Daarvoor is de belichting van het faunabeheer te eenzijdig en worden op onverantwoorde wijze alternatieve meningen gepresenteerd die niets met wetenschap van doen hebben. Het moet Harm goed doen dat in het gerenommeerde tijdschrift PNAS recent een artikel is verschenen waarin wordt aangetoond dat bij het opzetten van duurzaam wildbeheer rekening moet worden gehouden met een tweetal sociale randvoorwaarden. Eindelijk is wetenschappelijk bewezen dat bij dergelijk beheer de resterende seizoenslengte en de groeps grootte van jagers de schietkans onevenredig verhogen.

Ik gun Harm en zijn mannen en vrouwen nog vele kritische jaren. De entiteit van de natuur wordt, als dat geen grote stap voorwaarts is, voor het eerst in de nieuwe Wet natuurbescherming erkend. Dit neemt evenwel niet weg dat er een stem nodig blijft voor de sprakeloze fauna.

A. Lenders